

Hemelvaart

Afscheid nemen, is voor ons mensen vaak zo moeilijk. En toch moeten we dat ons hele leven doen, vanaf het moment dat we de moederschoot verlaten.

Sommige momenten van afscheid brengen ook grote zorgen mee, b.v. als de kinderen het huis verlaten: Kunnen ze het wel aan? Zijn ze er aan toe? Zullen ze zichzelf goed verzorgen? Kunnen ze het financieel aan?

Als we weten dat we afscheid moeten nemen van het leven wordt het natuurlijk nog moeilijker. Dan kunnen we vragen horen als: “Hoe moet het verder als ik er niet meer ben? Zal mijn vrouw/mijn man het redden zonder mij? Hoe moet het nou verder met de zaak?” Het is bij een naderend afscheid heel moeilijk om vertrouwen te hebben in de mensen die na ons komen. Soms denken we zelfs dat we onmisbaar zijn...

Uit de lezingen van Hemelvaart wordt duidelijk dat Jezus wel heel veel vertrouwen had in de mensen die Hij achterliet. Hij zegt zelfs meer dan eens tegen zijn leerlingen: “Het is goed voor jullie dat ik heenga”. Ze moeten op eigen benen leren staan. Nergens zegt Hij hóe ze het moeten doen. Hij zegt wel wát ze moeten doen. En dat is aan alle mensen gaan vertellen over hoe Hij had geleefd: dat Hij een innige relatie had met zijn Vader, dat Hij vertelde over Gods liefde voor mensen, dat Hij juist oog had voor mensen die aan de rand van de samenleving leefden en, heel belangrijk, dat Hij na zijn dood nog altijd aanwezig was.

Voor de leerlingen toen en de leerlingen nu is er dus eigenlijk niet zoveel veranderd. De opdracht was en is om in zijn spoor onze levensweg te gaan. Dat vraagt vertrouwen, nu net zoveel als toen.

Als het gaat om de toekomst van onze kerk, de gemeenschap van gelovigen, is dat zelfs moeilijker geworden. Wij zien in onze dagen immers de kerken leeglopen, ze worden zelfs gesloten.

Als de H. Schrift ons echter iets nadrukkelijk laat weten, dan is het wel dat Jezus toen Hij afscheid moest nemen de toekomst van die toenmalige piepjonge kerk niet toevertrouwde aan supermensen. Het was een heel klein en onaanzienlijk groepje. De leider van dat groepje, wij noemen hem de eerste paus, had Hem zelfs glashard verloochend. Maar in plaats van aan ze te twijfelen – waar Hij toch alle redenen toe had – sprak Hij ze juist moed in: “Jullie zullen mijn getuigen zijn, [...] tot aan de einden van de aarde.”

Zeker in het begin hadden ze die bemoediging hard nodig. Want toen het eenmaal zover was dat zij afscheid moesten nemen, dat lazen wij zojuist, stonden zij naar de hemel te staren. Dat bleek niet de bedoeling: “Wat staan jullie naar de hemel te kijken, Hij komt ooit wel terug”, kregen ze te horen.

Nee, de leerlingen moesten juist om zich heen gaan kijken. Pas toen werden ze kerk. Ze werden pas een gemeenschap van gelovigen, toen ze onderling gingen letten op een rechtvaardige verdeling van goederen, toen ze gingen zorgen voor

elkaar, met respect met elkaar omgingen; de boodschap van het Rijk van God verder droegen. En die kwetsbare kleine kerk werd toen ook groter en groter.

Het is niet voor niets dat deze dag een dubbelfeest is. Hemelvaart is ook het feest van de Christelijke Arbeidersbeweging. Dan herdenken we ook dat in 1891 de zo belangrijke pauselijke encycliek over sociale rechtvaardigheid werd bekendgemaakt: de encycliek Rerum Novarum. De encycliek waarin solidariteit met de zwaksten het uitgangspunt was.

Het is nu 130 jaar later en wij leven en werken in zó veel betere omstandigheden. Het gebrek dat er toen was, is er bij ons niet meer. Maar nog altijd zijn er ook in het rijke westen veel mensen die tussen wal en schip vallen en er zijn nog altijd veel kinderen die in armoede opgroeien en weinig kansen hebben. Voor navolgers van Christus is er best nog veel te doen.

Ondanks dat wij als kerk steeds kleiner worden, blijft Jezus ons oproepen om in onze tijd en omstandigheden zijn manier van leven op te pakken. Dat kleine groepje mensen tóen had nooit kunnen geloven dat hun gemeenschap van gelovigen zo groot zou worden. Bidden wij dat wij ons niet blindstaren op ons kleiner wordend aantal; bidden wij dat wij Gods liefde uitdragen in de wereld en dat wij dáárin onze kracht vinden. Amen.

Zuster Susan van Driel o.carm.